

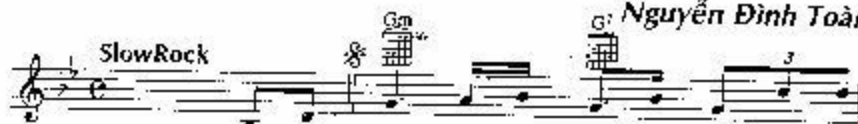

SÀI GÒN

NIỀM NHỚ KHÔNG TÊN

Nguyễn Đình Toàn

Slow Rock

Sài Gòn ơi! Ta mắt người như người đi mỗi
... ời! Ta mắt người như người đi mỗi

lên, như dòng sông nước cuốn quanh người, như người đi cách một xa
rên, một tầng con phố đất lên đường, khi hẹn nhau ta lạc lối

Ông, ta như thắm em rồi như không? Sài Gòn
tìm, em đi Tình huân như đi sông thêm, Sài Gòn

ơi! Đầu những ngày lên thành phố xưa, trong niềm vui tiếng hát cầu
đi! Thì mắt người như người đi mắt Sài Gòn, như tiếng xe mỗi buổi thiên

chân, vầng đất sao thắm von sắc mắt. Nay còn ai đâu! Ai ru
thần, hy vọng ta hay nắng ước gần. Nay còn gì đâu! Ai ru

đi đi như hàng me già. Thu công viên học vâng sống
 như như cầu thỏ. Nội quả hương muốn người chớ

đã Thôi hết rồi mộng ước xa xôi theo giông dĩa
 ngóng. Tu tiếc thời đau yếm xa mau thổi gió cơn

trời Sài Gòn ơi! Dâu những ngày mưa mùa khuya: 40
 dẫu. Sài Gòn ơi! Tu máu người như người đã mất

đi tay cầm tay nói nhớ câu gì, đau bu đau quên nhạc đêm
 tên như hàng cây lá đỏ trong tim, một trời soi sáng rồi đi

về dẫu rộn ràng giông hát Thái Thanh. Sài Gòn
 kiến đang ngấm ngấm trên môi kìa im. Sài Gòn

ơi! Thôi hết rồi những ngày tháng bên nhau, dẫu Phạm Duy với ảnh cũ
 ơi! là một người như người đã mất bên, như một hóa đá lạnh hương

hồn, một lạ vai khúc thuật học dẫu. Còn gì lâu? Sài Gòn,
 nguyện như một sâu ăn lỗ đất tiền. Còn gì dẫu?